

[Gert Petersen]

1920'erne, at han senere i talen (sp. 14) tager problematikken op med nye ord og vendinger og taler om »øget anvendelse af markeds lignende mekanismer inden for det offentlige« og »øget anvendelse af omkostningsbestemte betalingsordninger« osv. osv.

Det er klart, at denne – jeg ved ikke, om jeg må have lov til at bruge udtrykket kontrarevolution, det betyder på dansk simpelt hen tilbagerulning – denne tilbagerulning ikke kan gennemføres fra det ene år til det næste. Mange af disse betragtninger, som er pakket ind i kedsommelighed og nærmest må anses for signaler til de indforståede, er af mere principiel karakter. Det er selve målsætningen, der rides op, billedet af den nye samfundsudformning, der tegnes.

Alligevel: de konkrete tiltag, der lægges op til i lovkataloget, er klart afledt af disse overordnede principper. De påtænkte indgreb i A-kasmedlemmernes vilkår og over for de arbejdsløse har jeg nævnt. Hertil kommer nye sociale skattebyrder og nedskæringer, som især skal ramme børnefamilierne, på næsten 2½ mia kr. Den nye idé om en særlig indbetaling til sygesikring for visse grupper er tilrettelagt så bredt, at den rammer dybt ned i ganske almindelige indkomster. Heroverfor står så ideerne om skattelempler for de rige, både på den personlige indkomstskat og gennem lempelser for erhvervslivet. Der er system i den måde, denne regering tænker på. De omlægnings, den allerede har gennemført direkte gennem lovgivningen og via kommunerne, og de omlægnings, der nu ønskes gennemført, tjener alle det samme formål: at forgyldte den, der i forvejen har noget, og gøre den, der ikke har noget, endnu fattigere.

Men regeringen tænker ikke alene systematisk, den tænker også langsigtet. Det begynder med, at man rammer dem, der er på varig hjælp. Det er jo et mindretal, ikke sandt? Det opdager de andre, det store flertal, ikke rigtig. Mindretallet var ganske vist langt større, end regeringen havde forestillet sig, men alligevel et mindretal, så det kunne man vel slippe godt fra. Man regner med, at befolkningen i mellemtiden vænner sig til denne nye kurs, og så går det i øvrigt derude' slag i slag og ender altså, hvis planen holder, med den officielle afskaffelse af progressionen i personbeskatningen og indførelse af selvforsikringsprincip i stedet for social

solidaritet for de mange, der trues eller rammes af de frie kræfters spil i det kapitalistiske samfund.

SF anser det for den mest påtrængende opgave af alle at få bremset denne regerings stormløb mod alle de ansatser til solidaritet i samfundet, som er skabt gennem det sidste halve århundrede. Vi ønsker denne regering fjernet her og nu eller – hvis det mislykkes – så snart som overhovedet muligt. Vi finder ikke ringeste anledning til at forhandle med denne regering. Vi mener tværtimod, at enhver forhandling med denne regering – og sådanne forhandlinger får uundgåeligt karakter af købslåen – er skadelig, fordi den vil være med til at legitimere denne borgerligt doktrinære holdning i store befolkningskredses øjne.

Det var ikke forkert, da ordsproget fandt ud af, at man ikke bør give fanden en lillefinger; så ender det med, at statsministeren tager hele hånden.

Dette er også ment som en klar advarsel til socialdemokratiet, som ligesom lægger op til nogle forhandlinger. Vi vil advare socialdemokratiet mod ethvert kompromis med denne regering. Den skal der ikke forhandles med, den skal væk.

Vi har mærket os, at det borgerlige flertal i salen er begyndt at slå revner. Mon dog ikke fremskridtspartiet føler sig noget snydt og bedraget efter komedien under den ekstraordinære samling og efter, hvad vi har set siden? Mon den radikale folketingsgruppe fortsat kan holde til deltagelse i nedskæringsfelttoget efter det radikale landsmøde? Mon disse to partier overhovedet fortsat kan holdes sammen under den samme konservative, reaktionære paraply, sådan som tilfældet har været hidtil? Måske ja, måske nej. Vi ved det ikke. Men vi ved, at opløsningstendenserne i den borgerlige lejr gør sig gældende.

Vi hører statsministeren, anføreren for lejren, tale stærke og selvtilidsfulde ord – om end i en noget langtrukket og kedelig stil, men det hører sig vel til – når man redegør for de kort- og langsigtede reaktionære planer for landets omvæltning, for den store tilbagerulning. Men statsministerens basis vakler. Det er en ringe trøst, at meningsmålingerne kan melde om stor fremgang for hans eget parti, når det stort set er på vennernes bekostning. Så spørger man sig, om statsministeren i virkeligheden ikke ligner en